

CLAUDIA GRAY

Afterlife

az életen is túl

fine selection

CLAUDIA GRAY

Afterlife

az életen is túl

CLAUDIA GRAY

Afterlife

az életen is túl

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Claudia Gray
A mű eredeti címe: Afterlife

Fordította: Gazdag Tímea
Szerkesztette: Szakál Gertrúd
A borítót tervezte: Balogh József

A művet eredetileg kiadta: HarperTeens,
an imprint of HarperCollins Publishers Ltd., New York

A fordítás a HarperCollins Ltd. engedélyével készült.

Copyright©2011 by Amy Vincent

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 418 4

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Szűcs Attila
Korrektorok: Széll Katalin, Kondász Rózsa
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

ELSŐ FEJEZET

– MINDJÁRT FELKEL A NAP – SZÓLT BALTHAZAR.

Órák óta ezek voltak az első szavak, melyek elhangzottak. Ugyan semmit sem akartam hallani, amit Balthazar mondani szándékozott – erről vagy bármi másról –, tudtam, hogy igaza van. A vámpírok mindig érzik a csontjaikban a közelgő hajnalt.

Lucas is érezte vajon?

Egy elhagyott mozi géptermében ültünk, ahol a múlt éjszakai harc nyomai még mindig ott éktelenkedtek a poszterekkel teliragasztott falakon. Az egyetlen emberi lény a szobában, Vic, Ranulf vállára borulva szundikált, homokszínű haja kócos volt az alvásból. Ranulf nyugodtan ült, ölében a vérfoltos szekercével, mintha bármelyik pillanatban újabb veszély leselkedhetne rá. Hosszú, keskeny arca és gombafrizurája miatt úgy nézett ki, mint egy középkori szent. Balthazar a helyiség távolabbi sarkában állt, a gyászom iránti tiszteletből tartva a távolságot. A magassága és a széles válla mintha több helyet foglalt volna el a szobában.

Az ölemben tartottam Lucas fejét. Ha éltem volna, vagy vámpír lettem volna, ilyen hosszú mozdulatlanságtól elgémberedtem volna. Kísértéként viszont, a fizikai test korlátaitól mentesen képes voltam egész éjszaka ölelni őt. Hátrasöpörtem hosszú, vörös hajamat, miközben igyekeztem nem venni tudomást arról, hogy a tincseim vége Lucas vérébe lógott.

Charity a szemem láttára gyilkolta meg őt, kihasználva, hogy Lucas inkább engem óvott, mint saját magát. Ez volt a lány legutóbbi és legszörnyűbb kísérlete arra, hogy ártsen nekem. Gyűlöletet érzett mindenki iránt, aki Balthazarnak, a bátyjának és nemzójének jelentett valamit. Charity már nagyon régóta ügyet sem vetett a tabukra. Nem érdekelt senki és semmi a Balthazarral ápolt beteges kapcsolatán kívül.

Bárhol is volt most, kétségtelenül örömet lelte abban, hogy összetörte a szívemet, és hogy oda lökte Lucast, ahol a legkevésbé akart lenni.

Inkább lennék halott! – mondta mindig Lucas. Amikor én még életben voltam, és sokkal ártatlanabb gondolatok foglalkoztattak, arról álmodoztam, hogy velem együtt változik majd vámpírrá. De őt a Fekete Kereszt vadászai nevelték fel, akik gyűlölték a halhatatlanokat, és megszállott szenvedéllyel üldözték őket. Vámpírrá válni mindig is a legszörnyűbb rémálma volt.

Most valóra vált a rémálom.

– Mennyi időnk van még? – kérdeztem.

– Néhány perc. – Balthazar előrelépett, majd meglátta az arcomat és megtorpant. – Vicnek mennie kéne.

– Mi történik? – Vic hangja reszelős volt az alvástól. Felült, és az arckifejezése zavartból rémültségre váltott, amikor Lucas padlón heverő, véres és sápadt testére pillantott. – Jaj! Egy... egy pillanatig

azt hittem, csak rosszat álmodtam, vagy ilyesmi. De ez... tényleg megtörtént.

Balthazar megrázta a fejét.

– Sajnálom, Vic, de el kell menned.

Rájöttem, mire gondol Balthazar. A szüleim, akik mindig szereték volna, ha a helyükbe lépek, meséltek az átváltozás első óráiról. Amikor Lucas vámpírként felébred, friss vért akar majd – mégpedig kétségbeesetten, és annyit, amennyit csak lehet. Az ébredés első önkívületi állapotában az éhsége minden egyéb gondolatot kiszorít majd az agyából.

Elég éhes lesz, hogy öljön.

Vic semmit sem tudott erről.

– Ne csináld, Balthazar! Egészen eddig eljöttem veletek, srácok. Most nem akarom itt hagyni Lucast.

– Balthazar igazat szól – mondta Ranulf. – Biztonságosabb, ha most távozol.

– Hogy érted, hogy biztonságosabb?

– Menj, Vic! – szoltam. Utáltam elküldeni, de ha nem értette meg, mi folyik itt, egy dózis durva valóságra volt szükség. – Ha élni akarsz, menj!

Vic elsápadt.

Balthazar sokkal kedvesebben hozzátette:

– Itt nincs helye most élőknek. Ez a holtak dolga.

Vic beletúrt a kócos hajába, biccentett Ranulfnak, és kiment a gépteremből. Valószínűleg hazamegy, ahol megpróbál valami hasznosat csinálni – takarítani mondjuk, vagy kaját csinál, amit senki sem eszik meg. Az emberi gondok pillanatnyilag nagyon távoliak voltak számomra.

Most, hogy Vic elment, végre hangot adhattam a gondolatnak, ami órák óta kísértett.

– Nem kellene... – Elszorult a torkom, nyelnem kellett egy nagyot. – ... megakadályoznunk, hogy megtörténjen?

– Úgy érted, szerinted el kellene pusztítanunk Lucast. – Bárki mástól elviselhetetlenül durván hangzottak volna ezek a szavak, Ranulf szájából azonban egyszerű, higgadt tényközlés volt. – Hogy megóvjuk attól, hogy vámpírként ébredjen, és elfogadjuk ezt a végső halálaként.

– Azt nem akarom. El sem tudom mondani, mennyire nem akarom – feleltem. Minden szavammal mintha a vért szorították volna ki a szívemből. – De tudom, hogy Lucas ezt akarná. – Ha szeretsz valakit, az nem azt jelenti, hogy teljesíted a kívánságát, még akkor is, ha az ilyen borzasztó?

Balthazar nemet intett.

– Ne csináld!

– Nagyon magabiztos vagy – próbáltam nyugodtan kimondani. Mégis olyan dühös voltam Balthazarra, hogy alig tudtam ránézni. Ő rángatta bele Lucast a harcba Charity ellen, annak ellenére, hogy tudta, zsibbadt a gyásztól, és nem képes teljes erejéből harcolni. Mintha Lucas halála legalább annyira az ő hibája lett volna, mint Charityé. – Csak azt mondod, amit hallani akarok?

Balthazar a homlokát ráncolta.

– Mikor csináltam ilyet? Bianca, figyelj rám! Ha megkérdeztél volna egy nappal azelőtt, hogy vámpír lettem, hogy akarok-e halhatatlan lenni, nemet mondtam volna.

– Még mindig nemet mondanál, ha lenne lehetőség. Ha vissza tudnál menni. Nem? – faggatóztam.

Ez váratlanul érte.

– Nem csak rólam beszélünk. Gondolj a szüleidre! Patrice-re és Ranulfra, a többi vámpírra, akiket ismeresz. Tényleg jobb lenne nekik, ha a sírjukban oszladoznának?

Néhány vámpírral nem volt semmi baj, ugyebár. Ez igaz volt a legtöbb általam ismert vámpírra. A szüleim több évszázada boldogok voltak, és szerették egymást. Talán Lucasnak és nekem is részünk lehetne ebben. Tudtam, hogy gyűlölte a vámpírlét gondolatát – de két rövid évvel ezelőtt még minden vámpírt vak, agyatlan előítéllettel gyűlölt. Nagyon gyorsan eljutott idáig, biztosan önmagát is elfogadná idővel.

Végigsimítottam az arcán: a homlokán, az arccsontján, a szája körvonalain. A teste súlya és a fakósága egy faragott sírkőre emlékeztetett – állandó, élettelen, változatlan volt.

– Közeledik – szólt Balthazar és közelebb lépett. – Itt az idő.

Ranulf bólintott.

– Magam is érzem. El kell jönnöd onnan, Bianca.

– Nem engedem el.

– Akkor csak állj készen. Ha mozdulni kellene. – Balthazar egyik lábáról a másikra helyezte a testsúlyát, megvetette a lábát, mint egy csatába készülő harcos.

Minden rendben lesz, Lucas – gondoltam, azt remélve, bárcsak meghallana engem a világ és a másvilág közötti szakadékban. Nem azért kelt épp át a szakadékon, hogy visszatérjen hozzám? Így talán elég közel voltunk egymáshoz, hogy meghallja, amit gondolok. – Meghaltunk, de még együtt lehetünk. Semmi más nem számít. Erősebbek vagyunk a halálnál. Most már semmi más nem állhat közénk. Te és én sosem válunk el többé.

Azt akartam, hogy elhiggye. Én is el akartam hinni.

Lucas egyik keze megrándult.

Elakadt a lélegzetem – az általam teremtettestest reakciója volt csupán, pusztá emléke annak, amit egy élő ember tenne ijedtében.

– Készülj! – szolt Balthazar. Ranulfohoz beszélt, nem hozzám.

Reszketegen Lucas mellére tettem az egyik kezemet. Csak akkor jöttem rá, hogy a szívverésére várok. Soha többé nem fog verni a szíve.

Lucas egyik lába megmoccan egy picit, és a feje néhány centire oldalra fordult.

– Lucas – suttoztam. Meg kellett értenie, hogy nincs egyedül, mielőtt rájön bármi másra. – Hallasz engem? Bianca vagyok. Várok rád.

Nem mozdult.

– Nagyon szeretlek. – Annyira szerettem volna sírni, de a szellemtestem nem termelt könnyeket. – Gyere vissza hozzám, légy szíves! Kérlek!

Jobb kezének ujjai kiegyenesedtek, izmai megfeszültek, aztán a tenyere felé görbültek az ujjak.

– Lucas...

– Nem! – Lucas feltápászkodott a padlóról, eltépte magát tőlem, és négykézláb bukdácsolt előre. A pillantása vad volt, túl zavart ahhoz, hogy valóban lásson. – *Nem!*

A háta a falnak csapódott. Hármunkra meredt, a szemében nem tükröződött sem felismerés, sem értelem. A keze a falnak préselődött, az ujjai karmokká görbültek, és azt hittem, megpróbálja átka-parni magát a falon. Talán a vámpírösztön miatt volt, amely segített volna kiásnia magát a sírból.

– Lucas, minden rendben. – Széttártam a karomat, és igyekeztem mindent megtenni, hogy teljesen szilárd és látható maradjak. Fontos volt, hogy ismerősnek látsszak, amennyire csak lehet. – Itt vagyunk veled.

– Nem ismer még fel – mondta Balthazar. – Ránk néz, de nem lát.
Ranulf hozzátette:

– Csak vért akar.

A *vér* szóra Lucas félrebillentette a fejét, mint amikor a ragadózó megérzi a zsákmány szagát. Rájöttem, hogy csak ezt az egy szót ismerte fel.

A férfi, akit szerettem, állattá alacsonyodott – szörnyeteggé, döb-bentem rá. Beteg, üres, gyilkos testté, amelyről Lucas egykor azt hitte, hogy minden vámpír az.

A szeme összeszűkül. Kivillantak a fogai, és rémülten pillantot-tam meg most először a vámpíragyarait. Annyira megváltozott tő-lük az arca, hogy alig ismertem rá, és ez mindennél jobban belém hasított. Kuporgó testtartása láttán rájöttem, hogy támadni fog – bármelyikünkre, mindannyiunkra. Bármire, ami mozog. Rám.

Balthazar mozdult meg először. Lucas felé ugrott – szökkent –, és olyan erővel ütköztek össze, hogy mögöttük szétporladt a fal, és gipszpor hullott a mennyezetről. Lucas ledobta magáról, de Ranulf máris ott volt, hogy megpróbálja sarokba szorítani.

– Mit művelsz? – kiabáltam. – Ne bántsdl!

Balthazar fejcsóválva emelkedett fel a padlóról.

– Ez az egyetlen, amit jelenleg felfog, Bianca. A dominanciát.

Lucas hátralökte Ranulfot, olyan erősen, hogy ő nekem esett, én pedig a régi vetítőberendezésnek tántorodtam. Éles fém vágott a vállamba. Fájdalmat éreztem, valódi fájdalmat, amit akkor éreztem utoljára, amikor a testutánczat helyett valódi testem volt. Amikor a vállamhoz nyúltam, langyos nedvességet éreztem az ujjaim alatt, és amikor elvettem a kezem, vért láttam – ezüstöset és furcsát. Nem is tudtam, hogy még mindig van vérem. A folyadék higanyként csillogott, a halvány fényben szinte szivárványszínekben játszott.

A hármás küzdelem egyre durvábbá vált a szemem előtt – Balthazar lába Lucas hasában, Lucas ökle Ranulf állát találta el –, de Balthazar látta, hogy megsérültem, és rám kiabált:

– Bianca, menj távolabb! Vérzel!

Mit akart ez jelenteni? A vámpírok biztosan nem isznak lidércvért, így nem fenyegetett az a veszély, hogy Lucas még nagyobb gyilkos dühvel reagál. Talán fiatalabb és gyengébb volt, az elszántság mégis hajtotta, megvadította. Lehetségesnek tartottam, hogy legyőzi Ranulfot és Balthazart is. Nem tudtam volna elviselni, de nem hittem, hogy a másik lehetőséget kibírom. A félelmem egyre fokozódott – és végül haraggá vált.

Elég ebből.

Felējük indultam, véres ujjakkal, és miközben felkiáltottam, meglendítettem a kezemet.

– Állj!

Ezüstös vércseppek fröccsentek a levegőbe, mire a három pasas meghátrált.

Balthazar az oldalamon állva suttozta:

– Ne keveredj bele ebbe!

Őt figyelmen kívül hagyva egyenesen Lucas elé álltam. A falnak hátrált, vadul kémlelt körül, mintha csak a menekülésre tudna gondolni – vagy talán élő zsákmányt keresett. A halálban élesebbé váltak a vonásai, egyszerre tették még szebbé és végtelenül ijesztővé. Csak a szeme maradt a régi.

Ezért a szemére összpontosítottam.

– Lucas, én vagyok az. Bianca.

Nem válaszolt, csak bámult rám teljesen mozdulatlanul. Rájöttem, hogy nem lélegzik – a legtöbb vámpír megszokásból lélegzett,

de úgy tűnt, őt teljesen elragadta a halál. Úgy döntöttem, kizárt dolog, hogy ezt hagyom.

– Lucas – ismételtem. – Tudom, hogy hallasz. A srác, akit szerettek, még most is ott van benned. Gyere vissza hozzám! – Megint a sírás okozta megkönnyebbülésre vágytam. – A halál nem tud távol tartani tőled. És téged sem tőlem. Ha nem hagyod.

Lucas nem szólt, de a teste feszültsége enyhült kissé, a keze és a válla ellazult. Még mindig feszültnek látszott, szinte örültnek, de az önuralom látszata visszatért belé.

Nem tudtam, mit tehetnék még. Hogy mondhatnék-e valamit, ami eljut hozzá. Valamit, amire emlékszik...

Amikor megtudta, hogy két vámpír gyermeke vagyok, le kellett győznie a halhatatlanok iránti undorát, hogy a szerelme irántam igaz maradjon. Ha eszébe jut, mit jelentett neki elfogadni engem olyannak, amilyen vagyok, talán szembe tud nézni azzal, amivé vált.

Vontatottan kimondtam az ő szavait, ahogy én emlékeztem rájuk:

– Még ha vámpír vagy is, nekem nem számít. Ez nem változtatja meg az érzelmeimet irántad.

Lucas pislogott, és most először azóta, hogy visszatért a halálból, a pillantásába értelem költözött. Láttam, ahogy az agyari visszahúzódnak, és már csak földön túli sápadtsága és szépsége emlékeztetett arra, hogy most már ő is vámpír. Minden más szempontból embernek látszott. Önmagának.

– Bianca? – suttogta.

– Én vagyok az. Jaj, Lucas, én vagyok az.

Lucas hihetetlenül szorosan magához ölelt, én pedig köré fontam a karomat. Forró könnyeket éreztem a vállamon, azt kívántam, bár

én is tudnék sírni. A lábaink egyszerre csuklottak össze, és együtt csúsztuk le a fal mentén a padlóra.

Hátranéztem, hogy szóljak Balthazarnak és Ranulfnak, hogy hagyjanak magunkra, de addigra ők már félúton jártak az ajtó felé.

Amikor kettesben maradtunk, végigfuttattam a kezemet Lucas haján, megsimogattam a hátát, arcon csókoltam.

– Sikerült visszatérned – mondtam. – Együtt vagyunk. Minden rendben lesz.

– Nem hittem, hogy viszontlátlak. Azt hittem, meghaltál.

– Meghaltam. Mindketten meghaltunk.

– Akkor hogyan... ez hogy történhet meg?

– Lidérc lettem. Csakhogy az ilyen lidércek, mint én, akik erre születtek, két vámpír gyermekeként... vannak olyan erőim, amelyek másoknak nincsenek. Lehet testem, ha úgy akarom, legalábbis egy ideig. Ha erre azelőtt rájöttem volna... Ha el tudtam volna mondani... akkor ennek soha nem kellett volna megtörténnie.

– Ne mondj ilyet! – A hangja feszült volt.

Egymásnak támasztottuk a homlokunkat, és kellemesnek kellett volna éreznünk az érintést, de mindketten olyan hidegek voltunk.

– Nehéz a testem. Rossz. Halott. – Lucas szorítása erősödött a vállamon. – És ráadásul megvadít ez az éhség. Megőrjít. Itt tartalak a karjaimban... Örökre elveszítettelek volna, és most itt vagy, de csak arra tudok gondolni, csak azt akarom... – Nem tudta befejezni, nem is kellett. Tudtam, hogy csak vért akar.

– Később jobb lesz. – A szüleim mindig ezt mondták, és az Evernight vámpírcsapatjai is erre szolgáltak bizonyítékkal.

Nem mintha hitt volna nekem, de kötelességtudóan így felelt:

– Ki kell tartani.

– Igen.

Egy ideig csak öleltük egymást. A rongyos filmplakátokon látszó fakó filmsztárok mintha sötét, lélektelen pillantású nézőközönségként figyeltek volna bennünket. Amikor Lucas vállára hajoltam, megpróbáltam beszívni a bőre ismerős illatát, de eltűnt. Vagy az illata veszett el, amikor meghalt, vagy nekem nem volt már olyan szaglásom, mint azelőtt, vagy mindkettő. Olyan sok dolgot vettek el tőlünk.

De egymást nem – emlékeztettem magamat. – *Ezt kell észben tartanunk.*

Először is el kell vinni őt erről a helyről, ahol megölték. Valami jobb, ismerősebb helyre kell mennünk, határoztam el. Vicékhez. Az elmúlt egy hónapot vagy még több időt töltöttünk ott a nyáron, míg Vic családja Olaszországban vakációzott. A mi kis hevenyészett lakásunk a borospincéjükben nem sokkal kellemesebb hely – ott haltam meg egy napja –, de talán ott maradhatunk, míg kitaláljuk, mit csináljunk.

– Gyere! – fogtam meg a kezét. A korall karkötő, amit az utolsó születésnapomra kaptam tőle, a csuklómon lógott. – Odakint várnak ránk.

– Ki vár ránk? – Lucas nem úgy nézett ki, mint aki koncentrál, mintha amíg rám próbált volna figyelni, telefonált volna. Nem bűnösségből, egyszerűen nem tehetett róla, ami sokkal rosszabb volt.

– Balthazar. És Vic meg Ranulf is. Visszajöttek Olaszországból, miután e-maileztél nekik. Emlékszel?

Lucas bólintott. Szorosabban fogta a kezemet, annyira, hogy szinte fájt. Nem úgy tűnt, mintha tisztában lenne az új erejével – és ez annak ellenére így volt, hogy már fejlődtek bizonyos képességei, mióta megharaptam. Mozgott az állkapcsa, mintha harapna, újra és újra.

Ha rám van szüksége mint támaszra, hát én az leszek – gondoltam. Persze én már jobban tudtam, milyen halottnak lenni, hiszen egy egész napom volt a gyakorlásra. Beletelt pár órába, míg kitapasztaltam a testetlenség csínját-bínját. Úgyhogy nem csoda, hogy neki is eltart egy ideig, míg megszokja, milyen vámpírnak lenni.

Kimentünk a gépteremből és átsétáltunk az elhagyott mozin. Az előcsarnokban elénk táruló kép nem volt szép: lefejezett vámpírok heverték a földön, én pedig próbáltam nem nézni a testüket vesztett fejekre. A vámpírok nem véreznek sokat a haláluk után – mivel nincs szívverésük, ami kipumpálná a vért –, de észrevettem, hogy Lucas éhesen nézi a padlóra hullott néhány cseppet.

– Tudom, hogy éhes vagy – szólaltam meg, próbálva vigasztalni.

– Nem tudod. Nem tudhatod. Ez semmihez sem hasonlít. – Lucas grimasza felfedte az agyaráit. Pusztán a vér látványára ismét előbukkantak. Amikor életben voltam, félig vámpírként, már megtapasztaltam a kétségbeesett vágyat a vér után, de gyanítottam, hogy Lucasnak van igaza: az éhség, amit érzett, sokkal hevesebb volt mindennél, amit én valaha is éreztem.

Kiléptünk, és láttuk, hogy Balthazar egyedül támasztja az autóját az amúgy üres parkolóban. A közeli utcai lámpa fénysugarában hosszasan és szélesen nyúlt el az árnyéka. Balthazar először hozzám szólt:

– Vic itt császárkált az épület előtt. Ranulf csak úgy tudta rávenni, hogy eltűnjön, hogy vele ment.

– Oké – feleltem, amikor odaértünk hozzá. – Csak húzzunk el innen! Soha többé nem akarom látni ezt a helyet.

Balthazar nem mozdult. Lucasszal csak néztek egymásra. Évekig utálták egymást, csak a halálom hatására lettek képesek együttműködni. De most úgy láttam, tökéletesen megértik egymást.

– Sajnálom. – Lucas hangja reszelős volt. – Azt a néhány dolgot, amit mondtam. A döntésekről, a vámpírságról, meg minden ilyesmit. Jézusom! Most már értem.

– Bár ne értenéd! Bár soha nem kellett volna megértened! – Balthazar egy pillanatra lehunyta a szemét, talán visszaemlékezett a saját átalakulására évszázadokkal ezelőtt. – Menjünk! Szerzünk neked valami innivalót.

Belém nyilallt, hogy Lucas és Balthazar most olyan szinten értik egymást, amit én sosem fogok teljesen felfogni. Valami miatt olyan volt, mintha elvesztettem volna valamit. Vagy talán abban a pillanatban, hogy Lucas látszólag olyan messze volt tőlem lélekben, mindent veszteségként fogtam fel.

Balthazar Philadelphiának arra a szebb környékére autózott ve-lünk, ahol Vicék laktak. Lucasszal hátul ültünk, szorosan fogta a kezemet, a pillantása a szélvédő mögötti úrbe révedt. Néha ráncba szaladt a homloka, és behunyta a szemét, mint akit migrén kínoz. A lába nyughatatlanul mocorgott a padlón, mintha visszanyomná vagy át akarná törni. Nem akart itt lenni, nem akarta, hogy visszatartsák – körülötte most minden csak eggyel több akadályt képezett közte és a vér között, amire szüksége volt. Okosabb voltam annál, hogy beszelgetni próbáljak vele. Miután ivott, jobban lesz. Jobban kell lennie.

Balthazar törte meg a szerencsétlen csendet, amikor bekapcsolta a rádiót. Klasszikus dzsessz szólt, olyasmi, amit apu szokott hallgatni a házban. Miközben Billie Holiday bugyuta érzelmes számokat énekelt, én azon gondolkodtam, mit mondanának most a szüleim, és hogy tudnának-e tanácsot adni nekünk. Csúnyán váltunk el, amikor megszöktem Lucasszal a nyár elején. Pillanatnyilag annyira hiányoztak, hogy az már fáj. Mit gondolnának ők mindarról, ami az elmúlt pár napban történt?

Lucasra pillantottam – a teste fakó, hűvös mozdulatlanságára, a haláltól fénylő szemére, az élesen kirajzolódó arccsontjára –, és komoran azt gondoltam: *Hát, mindig is azt akarták, hogy egy helyes vámpírszác oldalán kösse ki.*

A kocsit befordult abba az utcába, ahol Vic lakott: egy elegáns környéken autóztunk, ahol széles udvarok választották el egymástól a fényűző otthonokat. Minden háznál négyautós garázsok voltak, így kevés autó parkolt az út szélén, viszont Vicék háza előtt három is állt. Nem a szokásos Mercedesek vagy Jaguarok, amelyek ezen a környéken járnak – ezek lepukkant teherautók és furgonok voltak. A láttukra ismerős érzésem támadt.

Aztán rájöttem, hogy az utcán és Vicék kertjében majdnem egy tucatnyi ember áll. Amikor kiszúrtam egy karót egyikük kezében, rájöttem, hogy legalább néhányan fel vannak fegyverkezve.

– Charity bandája? – kérdezte Balthazar. – Még mindig Lucas nyomában vannak?

Eszembe jutottak az e-mailek, amelyeket Lucas küldött a halálom előtt, amikor annyira kétségbe volt esve, hogy mindenkitől segítséget kért, még olyanoktól is, akiknek minden okuk megvolt rá, hogy ellenünk forduljanak. Válaszoltak az üzeneteire.

– Nem Charity – suttogtam. – Ez a Fekete Kereszt.

Második fejezet

– FEKETE KERESZT – ISMÉTELTE BALTHAZAR. Ha nem lettem volna ott, amikor elfogták Balthazart – és megkínózták –, most talán azt hittem volna, nagyon nyugodtan fogadja a tényt, hogy egy rakás vámpírvadász tűnt fel a közelünkben. De láttam a félelem és a harag nyomát a pillantásában. Az ujjai szorosabbra fonódtak a kormányon. – El kellene tűnnünk innen.

– Nem hagyhatjuk itt Vicet és Ranulfot! – mondtam.

Ekkor Lucas előrehajolt, és azt suttocta:

– Anya?

Én is láttam: Kate volt az, a Fekete Kereszt sejtjének vezetője, Lucas édesanyja. Mézszőke haja, akár a fiáé, fénylett az utcai lámpa fényében. Karja kemény izmait és az övén viselt karót árnyékok szabdalták. Amikor a Fekete Kereszt megtudta a valódi mivoltomat, és kidobtak a sejtből, őt távol tartották tőlem. Mindig azt hittem, mindez Kate-nek a fia iránt táplált vad szeretete miatt történt, melyet gyakran rejtett a rá oly jellemző vasfegyelem és kötelességtudat

mögé, melynek létezése azonban mégis tagadhatatlan volt. Vajon elég erős volt ez az érzés ahhoz, hogy most is fennmaradjon?

– Minden rendben – szóltam Balthazarhoz. – Hozott pár cimborát, és Lucasnak jöttek segíteni, nem vadásznak. Látod? – mutattam a bejárati ajtóra. Egy vadász állt ott, és úgy látszott, Vicnek tesz fel kérdéseket, miközben Vic nagyon rosszul játssza meg a nemtörődömséget.

– Ezek a „cimborák” azok közül valók, akik engem elfogtak, és felfedeztek téged, Bianca – felelte Balthazar. – Talán segíteni jöttek, de ha meglátnak minket, minden megváltozik.

– Beszélnem kell vele – szólt Lucas. – Ha el akartok menni, menjetek.

Nem magam miatt félttem. Ezek a vadászok keveset tudtak a lidérccekről, és nem tudtak volna bántani. Ez persze nem azt jelentette, hogy nem félttem.

– Gondolod, hogy Kate meg tud védeni téged tőlük? És Balthazar?

– Anyám visszafogja őket, ha megkérem rá – tartott ki Lucas a véleménye mellett.

– És veled mi lesz? – kérdezte Balthazar. Szorosabban markolta a kormányt. – Téged ki fog vissza?

Lucas rámeredt.

– Nem fogom megtámadni a saját anyámat.

– Most így gondolod. Várj, míg odakint leszel, és friss vér szagát érzed. Érezni fogod a szívverését, szinte... mint egy mágnes, úgy vonz majd magához. – Balthazar nagyon jól tudta, miről beszél. Miután vámpírrá változott, első cselekedete az volt, hogy megölte a saját hűgát. A vadászok figyelme is kezdett az egyre közeledő koscsink felé irányulni. Balthazar folytatta: – Ha menni akarunk, most kell mennünk.

– Nem megyünk. – Lucas összeszorította az állkapcsát, a pillantása elszánt volt. – Tudok uralkodni magamon. Muszáj. És... ugyan már! Hiszen ez az anyám.

Amikor Lucas kiszállt a hátsó ülésről, Balthazar rám nézett a viszapillantó tükörben, mintha arra számítana, hogy Lucas helyett hirtelen az ő oldalára állok és elmenekülök. Én viszont úgy gondoltam, hogy ha Lucas bízik önmagában, akkor én is bízom Lucasban. Egyszerűen csak kiléptem mögötte a kocsiból. Nem érdekelt, hogy Balthazar kiszáll-e a kocsiból, hogy segítsen, vagy sem.

– Lucas? – szólította meg Kate. A fia felé futott, mosoly derítette fel az arcát egy rövid pillanatra, aztán meglátott engem. A távolban láttam, hogy a vadászok felénk indulnak, el Vicék házától, Vic pedig megkönnyebbülten az ajtófélfának rogy.

– Anya! – Lucas mozdulatlan maradt, mintha odafagyott volna. A vonásai megfeszültek, láttam, hogy a nő torkát nézi. Balthazar igazat mondott. Érezte a szívverését – érezte a vérét.

Kate szeme összeszűkül, ahogy közelebb ért.

– Azt hittem, beteg vagy – mondta rám szegezve a tekintetét. Bizalmatlanság és megvetés szötte át minden szavát. – Olyan beteg, hogy mozdulni sem tudsz.

– Az voltam – feleltem. – De... most már nem vagyok az. – Képtelen voltam azt állítani, hogy jobban vagyok.

– Akkor Lucasnak nincs többé oka arra, hogy maradjon – nyújtotta a fia felé a kezét Kate. – Visszajöhetsz. Minden rendben. Azok az emberek, akik vádolnának emiatt... nincs szükségünk rájuk. Csak annyit kell tenned, hogy ráébredsz, hibát követtél el.

Lucas nem fogta meg a kezét.

– Nem hibáztam. – A hangja vékony volt, a szavai erőltetettek. A szeme fényesen ragyogott a homályban, és éreztem a gyilkos

őrület hullámain, amelyek átsöpörtek rajta. Mégis tartotta magát. – Szeretem Biancát. Döntöttem. De... örülök, hogy itt vagy.

A távolban egy mozdulat ragadta meg a figyelmemet. Elkerekedett a szemem, amikor felismertem a két vadászt a kis csoportban, akik Vicék gyepének a távolabbi végén álltak. Egy nagydarab, sötét bőrű, vastag hajfonatokat viselő nőt, és egy másik, aranyló bőrű, örülten rövidre vágott hajú lányt: Danát és Raquelt. Dana Lucas legjobb barátja volt gyerekkora óta, és amikor fény derült az igazi kilétemre, ő segített nekünk megszökni. Raquel az én legjobb barátnőm és elsős szobatársam volt az Evernight Akadémián, és egy szörnyű lidérc áldozata, amely gyerekkora óta kísértette őt. Velem és Lucasszal szökött meg, és csatlakozott hozzánk, amikor bekerültünk a Fekete Keresztbe.

Raquel adott fel a Fekete Keresztnek, amikor rájött, hogy vámpírok gyermeke vagyok.

Szerették egymást. Vajon Raquel kibékült Dana gondolkodásával, és a mi oldalunkon áll? Vagy Dana áll inkább Raquel oldalán a régi barátja helyett, aki elhagyta őt?

Elfordultam tőlük, és minden igyekezetemmel Lucásra összpontosítottam. Kate csak néhány méternyire állt tőle. Ugyan helytelenítés sugárzott a szeméből, tudtam, hogy csak engem utál. A fiára bizonytalanul mosolygott.

– Lucas, gondolkodj el ezen! – mondta. – Mi nem csak a sejted vagyunk. Mi vagyunk a családod. Mert a családot nem csupán a vér köti össze, hanem amit megosztunk, amiben hiszünk.

Lucas összerendezte, amikor a nő azt mondta *vér*, de úgy tűnt, Kate nem vette észre. Túlzottan haragudott rám, és túlzottan aggódott a fiáért.

– Bianca nem mondta el, hogy micsoda – szólt Kate. – Hazudott neked.

Lucas és én ugyan már túlléptünk azon, hogy olyan sok titkot őriztünk egymás előtt kezdetben, a régi hibáink emléke még mindig sajtott.

Kate folytatta:

– Elfelejtetted a kötelességedet, elfelejtesz minden mást, amit tanultál, és eldobod az egész életedet, hogy egy lány után fuss, aki hazudott neked? Szerintem te okosabb vagy ennél.

Lucas valóban eldobta az életét: gyakorlatilag abba halt bele, hogy megpróbált megbosszulni engem. Leforrázott a szegény, amikor eszembe jutott, mi mindent veszített el azért, hogy velem lehessen. Lucas nem vette észre – reszketett az erőfeszítéstől, hogy visszafogja magát. A vérszomja olyan elsöprő volt, hogy tudtam, megtörhet.

– Beszélnem kell veled. – Lucas hangja remegett az erőfeszítéstől. – Kérlek, anya, beszélhetnénk... csak mi ketten egy kicsit? Sok mindent kell elmondanom neked. És sok mindent meg kell magyaráznom.

Kate aggodalma felülkerekedett, és a meggyőzés helyett figyelni kezdett rá.

– Lucas, jól érzed magad? Sápadt vagy, és látom, hogy verekedtél...

– Én... – Lucas torkában elakadt a *jól vagyok*. – Beszélünk kell. Ennyi. Szükségem van rád, hogy túltegyem magam ezen. – Az anyja szemébe nézett. – Tényleg szükségem van rád.

Kate arca ellágyult. Az anyai ösztön győzedelmeskedett a harcos felett.

– Jól van.

Újabb lépést tett felé, és kitérte a karját. Lucas csak egy pillanatig tétovázott, aztán szorosan magához ölelte. Láttam, hogy eltorzul az arca, amikor megérzi a vére illatát – de nem tört meg.

Megcsinálta – gondoltam boldogan. – *Lucas uralja a vérszomját.*

Ekkor Kate karja megmerevedett, és elkerekedett a szeme. Rájöttem, hogy észrevette Lucas pólóján a vérfoltot, a fiú saját véréét – és meglátta a sebet Lucas nyakán. Azt a sebet, amelyet egyértelműen egy vámpírharapás okozott.

Ha én megéreztem, milyen hideg Lucas érintése, akkor az anyja is.

Kate ellökte magától, Lucas pedig zavartan hátratántorodott. A nő a karóra tette a kezét.

– Mit csinált veled Bianca?

Lucas esdeklő pillantással tett felé egy lépést.

– Nem Bianca volt. Anya, csak figyelj rám!

– Kérje meg a többieket, hogy menjenek el! – mondtam. Talán arra volt esély, hogy Kate elfogadja a fiát, bármivé változott is, de nem akartam kockáztatni a többi vadász esetében. – Hadd magyarázza el Lucas.

– Megöltek – Kate hangja elcsuklott. – Vámpír vagy.

A többi vadász suttogva szitkozódott. Dana Raquel karjára hajtott a fejét egy pillanatra. Hátranéztem Balthazarra, aki a járó motorú kocsivolánjánál ült.

Lucas farkasszemét nézett az anyjával.

– Igen. Nem olyan, mint ahogy leírták, anya, más vagyok, de még mindig én vagyok. Legalábbis azt hiszem, még én vagyok. Ez... furcsa és ijesztő, és meg kell tudnom, hogy vajon lehetek-e még ugyanaz, aki azelőtt voltam. Segíts nekem, kérlek!

Kate kihúzta magát. Nem vette le a fiáról a szemét, a pillantása hideg volt és kemény, mint az acél.

– Te csak a fiam porhüvelyé vagy. Jobban szerettem őt, mint ahogy egy hozzád hasonló szörnyeteg el tudná képzelni...

– Anya, ne! – suttogta Lucas.

Mintha az asszony nem is hallotta volna.

– És csak addig téveszthetsz meg a hangjával és az arcával, amíg engedem. – Ugyan a hangja remegett, Kate biztos kézzel tartotta a karót. – Csak annyit tehetek Lucasért, hogy tisztességgel eltemetem. És ez azt jelenti, hogy végzek veled.

– Lucas! – Megragadtam a karját, hogy a kocsi felé húzzam, de elfordult tőlem, mintha nem tudná elhinni, hogy az anyja ezt teszi vele. Aztán a nő olyan gyorsan lendült felé, hogy Lucas megbotlott, amikor lebukott az ütés elől.

A legtöbb vadász futva indult felénk. Ranulf kirobbant Vicék ajtajából, szekercével a kezében. Bátran a csetepatéba vetette magát, annak ellenére, hogy leszúrhatták és lefejezhatték volna. De semmitől nem rémültem meg annyira, mint attól, ami Lucasszal történt.

Bumm! Kate ökle eltalálta az állát, és Lucas tekintete kiüresedett.

Bumm! Lucas kivédte az egyik ütést, összeszűkülte a szeme, és dühében vicsorított.

Bumm! Ezúttal megütötte az anyját. Kibukkantak az agyari. Tudtam, hogy a fenyegetés volt az utolsó csepp a pohárban. A vér-szomj elsodorta. Gyilkolni akart.

Meghúztam a kapcsolót a korall karkötőn, amit Lucastól kaptam a születésnapomra – és amely a testi létezéshez kötött. Amikor a gyepre hullott, éreztem, hogy könnyebb leszek, anyagtalan.

Az egyik vadász egy karót lóbálva rám vetette magát. Egyszerűen párává váltam, így a keze áthaladt rajtam – furcsa érzés volt, mint egy hasgörcs. A vadász felsikított, ami más esetben mókás lett volna.

A felfordulás fölé emelkedve megpróbáltam átlátni a jelenetet. Ranulf fél kézzel tartott távol három vadászt Vic házatól. Vic kirohant a gyepre, nem harcolni, hanem láthatóan azért, hogy Raquelre ordítson, hogy legalább távol tartsa a lányt a csatától. És persze Danát is, aki Raquel mellett maradt, talán, hogy megvédje, talán mert nem tudott a legjobb barátjára támadni, még akkor sem, ha az vámpírrá változott. Lucas és az anyja az egész felfordulás közepén tusáztak egymással. Lucas minden bevitt ütésre válaszolt, és minden lehetséges pillanatban megragadta a nőt, miközben félrehajította az anyja segítségére siető két vadászt. Tudtam, ha felülkerekedik, megöli Kate-et. És ha megteszi, ha a saját anyja vérét fogja inni, kizárt, hogy valaha megbocsát magának.

Először úgy látszott, Balthazar nem tesz mást, csak ott fog ülni a kocsiiban, és figyel. Ez feldühített. Aztán a motor felpörgött, és Balthazar az égő gumi csikorgásának kíséretében keresztülhajtott Vicék gyepén, mire a vadászok szétszóródtak. Nem gázolt el senkit, de nem azért, mert meg sem próbálta.

Meg akartam védeni azokat, akiket lehetett. Gyorsan fizikai formát öltöttem a földön, pont Raquel, Dana és Vic mellett. Bár félig áttetsző maradtam, még láthattak.

– Mi a franc? – kiáltott fel Dana, Raquel átölelve, mintha bán-tani akarnám.

– Tűnjetek el innen! – mondtam. – Dana, vidd Raquel, és próbáljátok rávenni a többieket, hogy menjenek veletek! Légy szíves!

– Menjetek! – szólt Vic karba tett kézzel. – Nem tudjátok, milyen durva szellemizére képes. Higgyétek el nekem, én láttam akcióban! Nem akartok ott lenni.

– Szellem? – suttogta Raquel. – Bianca... te *halott* vagy?

– Elmegyünk. – Dana az egyik teherautó felé vonszolta Raquet. Raquel tekintete egy kínzó pillanattal találkozott az enyémmel, aztán megfordult, és követte a barátnőjét.

– Khmm, Bianca. – Vic megpróbált vállon veregetni, de a keze átszaladt rajtam. – Azta! Oké, valami durva szellemizé nem lenne most rossz ötlet.

Néhány vadász futott felénk, de Balthazar lecsapta őket, kettőt egyszerre kinyújtott karral. Ranulf boldogult, de nem tudtam biztosan, meddig bírja még. És két vadász már kábultan hevert a földön Lucas közelében, aki vakon küzdött az anyjával.

Voltak olyan erőim, amelyek hasznosak voltak a csatában, de csak vámpírokon próbáltam ki. Megölnek egy embert is? Nem voltam felkészülve erre, még akkor sem, ha a kérdéses emberek nagyon is készek voltak megölni engem.

– Nem szellemizére van szükségünk – mondtam gyorsan. – Hanem a rendőrségre.

– Rendőrségre?

– Vic, hívd a 911-et! Mondd nekik, hogy egy... betörés, vagy rablási kísérlet van folyamatban, vagy valami! – A Fekete Kereszt szeretett távol maradni a törvénykezéstől, mert nem akartak rákerülni a rendőrség radarjára. – Amikor meghallják a szirénákat, elmennek.

Vic elindult a házba a mobiljáért. Én Lucas felé futottam, és nem voltam biztos benne, hogy mit fogok csinálni, de nagyon szerettem volna megóvni attól, hogy megölesse magát, vagy megölje az anyját.

Lucas megvadult pillantása megsúgta, hogy nem lehet vele szót érteni. Így hát felkiáltottam:

– Kate, ne! Nem akarhatja ezt!

– Hadd nyugodjon a fiam békében! – Egyfolytában a fia körül körözött. Az egyik szeme alatt már monokli éktelenkedett egy ökölcspástól. Lucas sosem tett volna ilyet vele, soha, ha a szelleme irányítja.

Közéjük siklottam – nem mintha a nő bármit is tehetett volna ellenem, mivel halott voltam, meg minden.

– Nem ölheti meg! Nem akarhatja megölni.

A nő pillantása egyenesen áthatolt rajtam, csakis az én áttetsző alakom mögött álló fiára koncentrált.

– Megtehetem, és meg is fogom tenni.

A kétségbeesésem nagyobb már nem is lehetett volna. Kate-re néztem, és a lelkem minden porcikájával könyörögtem, hogy hagyja abba, és próbálja észrevenni, hogy a fia még mindig vele van – hogy az én szememmel nézzen rá –, míg végül a kétségbeesésem pengévé változott, amely keresztülvághatott volna rajta...

Aztán bizarr vonzás ragadott meg, húzott Kate felé egy szempillantás alatt. Mielőtt megkérdezhettem volna magamtól, hogy mi történik, éreztem, hogy a nő testébe húz, és ő magába szív. Egy pillanatra minden elsötétül, és amit aztán láttam, arról tudtam, hogy Kate szemével látom. Éreztem a testét körülöttem, mint egy pán-célt, amely meleg volt, lélegzett, és dobogott a szíve.

Kate keze elengedte a karót, miközben a lába hátrafelé tántorgott. Csak arra tudtam gondolni, hogy *megszálltam valakit. Megszálltam Kate-et. Hogy csináltam?* A kétségbeesésem puszta ereje cselekedett, akár egy faltörő kos, kaput nyitott a nő lényébe. Minden lidérc képes erre? Fogalmam sem volt. Csak az számított, hogy véget tudtam vetni a harcnak.

Lucas rám rontott, én pedig kikerültem, de ügyetlenül, mert Kate testét uralni furcsa és ismeretlen érzés volt, mint amikor az ember vezetni tanul. Felkiáltottam:

– Mindenki, tűnés! – Kate hangján beszélni furcsa volt, de tovább osztottam a parancsokat: – Elmegyünk innen most azonnal!

Aztán még furcsább érzésem támadt – Kate szelleme harcolni kezdett ellenem, megpróbált kilökni. Vajon meg tudja csinálni? Úgy döntöttem, hogy ha lehetséges, hagyom.

Hirtelen szétszórtnak és láthatatlannak éreztem magam, álomszerű homályban lebegtem felfelé. Az álom véget ért, amikor hallottam, hogy Kate félelemtől reszkető hangon így szól:

– Mennünk kell.

A vadászok a teherautók és a furgonok felé futottak Kate első vagy második parancsának engedelmeskedve. Lucas az anyja után ugrott, de Balthazar félrelökte és leszerelte, hogy visszatartsa.

Amikor a hátsó lámpák eltűntek az úton, Vic kikocogott a házból, és két kézzel a hajába túrt, mintha a fejét próbálná összetartani.

– Mi van, épp most hívtam a zsarukat hiába?

– Először is örülj, hogy a Fekete Kereszt távozott! – mutatott rá Ranulf a ruháját leporolva, higgadtan, mint valaha.

– Hát, a rendőrség úton van. Úgyhogy talán állj ki a kocsival az udvarból! – pillantott a fűben éktelenkedő mély keréknyomokra Vic, és felnyögött. – Nem. Nincs rá szó, hogy mekkora büntít kapok ezért. Muszáj lesz nyelvet újíítani, és új szavakat kitalálni rá.

Testet öltöttem közöttük.

– De Ranulfnak igaza van. Sokkal rosszabb is lehetett volna.

Lucas Vic felé fordult. A pillantása lapos volt és üres, az agyari még mindig villogtak. Rémulten jutott eszembe, hogy még mindig nem ivott vért – és a gyilkos ösztön még mindig a markában tartja.

Vicre vetette magát. Ranulfnak sikerült a srácot ellökni az útból, de Lucas tiszta erőből nekiugrott. Hajlandó lett volna széttépni Ranulfot, ha ezzel közelebb jut az emberhez, a friss vér forrásához.

Vic álla leesett.

– Te jó isten! – mondta Vic sokkos állapotban, és földbe gyökerezett a lába helyett, hogy menekülőre fogta volna. – Ilyen nincs!

– Fuss, Vic! – kiáltotta Balthazar lerántva Lucast Ranulfról. Vic tett néhány csoszogó lépést, aztán végül felfogta, mi történik, és örült módjára rohant a bejárat felé. Lucas durván Balthazar gyomrába könyökölt, de Balthazar ennek ellenére nem engedett a szorításból.

– Vidd a borospincébe! – szólt Ranulfhoz. – Tartsuk ott, amíg nem szerzünk neki vért! Ha elvittem a kocsit, megyek és segítek.

– Lucas! – esdekeltem. – Lucas, hallasz engem?

Mintha nem is léteztem volna. Lucas csak vért akart, és nem bánta azt sem, ha Vicet kellett megölnie érte.

Ranulf hátravonszolta Lucast, egész úton küzdött vele. Csak annyit tehettem, hogy kinyitottam nekik a borospincébe vezető ajtót. A távolban szirénák üvöltöttek, a rendőrautók közeledtek.

– Eressz el! – őriögött Lucas, vadul marcangolva Ranulf oldalát. Ranulf arca megrándult, de kitartott. – Eressz el!

– Meg kell nyugodnod – szóltam. – Lucas, kérlek, szedd össze magad!

– Nem hall... téged... – nyögte Ranulf, miközben egy sarok felé taszigálta Lucast. – Még emlékszem a tébolyra.

Lucas egy rémült állat hangján üvöltött. A teste minden izma feszült a vágtyól, hogy meneküljön, öljön, és vért igyon. Ranulf kora és hatalmas ereje révén vissza tudta tartani, de a csata után odakint Ranulf ereje is alábbhagyott. Majd' belepusztultam, hogy így látom Lucast, önmaga tébolyodott árnyékaként a mi kis szedett-vedett lakosztályunkban, ahol annyira szerettük egymást.

A szirénák hangja felerősödött. Lucas megint felüvöltött, és olyan erővel csapta a falnak Ranulfot, hogy megcsörrentek a borosüvegek,

ő pedig kicsúszott Ranulf szorításából. Az ajtó felé vetődött, én utána – de belépett Balthazar.

Hála istennek – gondoltam. – Balthazar meg tudja állítani, tudom, hogy képes rá!

De aztán rémülten sikoltottam fel, amikor Balthazar meglendítette a karját, és egy karót vágott mélyen Lucas mellkasába.

Harmadik fejezet

LUCAS A SZÍVÉBŐL MEREDEZŐ KARÓVAL a mellkasában a padlóra zuhant.

Térdre rogytam mellette.

– Balthazar, ne! Mit csinálsz? – Épp, amikor megmarkoltam a karót, hogy kihúzzam, Balthazar durván talpra rántott, el Lucastól. Párafelhővé váltam, és könnyedén kicsusszantam a karjaiból.

– Nem akadályozhatod meg, hogy gondoskodjam róla.

– Gondolkodj! – felelte Balthazar. – Szeretnénk, ha nyugton maradna, míg itt a rendőrség, és ha nem támadna Virc. Nem tudok más módszert arra, hogy ártalmatlanná tegyük. Hát te?

– Kell, hogy legyen jobb megoldás annál, hogy szíven szúrod – erősködtem.

– Alapvetően épségben van – szólta Ranulf, lerázva magáról Lucas utolsó ütések hatását. – A szívbe döfött karó csak megbénít, nem öl meg. Amikor eltávolítják a karót, Lucas ugyanolyan lesz, mint volt, eltekintve egy sebhelytől.

– Tudom... de... – A látványa, ahogy a lábamnál feküdt, össze-
rogyva és olyan holtan, amilyen pár órája volt, egyszerűen túl sok
volt már, hogy elviseljem.

Balthazar közelebb lépett. A borospince viszonylagos sötétjében
sokkal hatásosabb volt, mint általában, és az ezzel párosuló halk
hang még döbbenetesebb.

– Lucas egyszer leszúrt engem, hogy megmentsen. Viszonzom a
szívességet.

– Valószínűleg élvezted is. – Ekkor elfordultam tőle, de már rá-
jöttem, hogy nem húzhatjuk ki a karót Lucasból. A jelenlegi állapo-
tában kezelhetetlen volt.

– Míg nem szerzünk neki friss vért, szívességet teszünk neki, ha
eszméletlenül hagyjuk – mondta Balthazar. Épp, mikor kezdtem
volna ellágyulni az irányában, még hozzá kellett tennie: – Amikor
eléggé megnyugszol ahhoz, hogy felnőtt módjára viselkedj, majd
megérted.

– Legyetek kedvesek és ne kényszerítsetek arra, hogy végighall-
gassam ezt a romantikus civódást – szólalt meg Ranulf.

A kívánsága elég egyszerű volt, de kellemetlenül emlékeztetett
mindenre, ami Balthazar és köztem történt – hogy mennyivel
többet akart, és hogy én képtelen voltam megadni neki. Bár nem
hittem, hogy Balthazar tetteit a féltékenység vezérelte, azon gon-
dolkodtam, szolgált-e némi meglepéssel neki, hogy leszúrhatta
Lucast.

Balthazar ragaszkodott hozzá, hogy a halálom után egy nappal
Charity után induljon, és magával vitte Lucast, pedig tudta, hogy
a gyásztól túlságosan elgyötört ahhoz, hogy minden erejét össze-
szedve harcoljon. Lucas szinte az öngyilkosság határán, felkészület-
lenül vetette bele magát a küzdelembe. Lucas Balthazar hibájának

következményét viseli majd örökké. Ez minden mást felülmúlt, ami kettőnk között történt, legyen az jó vagy rossz.

Ez van, amikor nem a megfelelő halottakkal lógsz – szólt egy kaján hang.

Ez Maxie, a háziszellem. A többiek nem hallották. Vichez kötődött a fiú gyerekkorában, de sosem mutatta meg magát neki vagy más élőlénynek – engem kivéve. A lány lidércce alakulásomra várva tűnt fel nekem az Evernight Akadémián, és most, hogy meghaltam, azt akarta, hogy hagyjam el a halandók világát, és csatlakozzam hozzá egy másik, sokkal rejtélyesebb birodalomban. Az egész ötlet halálra rémített, és sosem volt kevésbé kedvem ezt megvitatni vele, mint most.

Kínos csend töltötte be a helyiséget. Egy padlón heverő holttest meglehetősen lehetetlenné tette a hétköznapi beszélgetést. Balthazar pár percig tanulmányozta a borokat, amiről azt hittem, csak figyelemelterelés, míg ki nem húzott egy üveget az állványból.

– Argentin Malbec. Finom.

– Itt ülsz és *borozol!* – tiltakoztam.

– Itt kell ülnünk, és csinálnunk kell valamit – nézett körül Balthazar egy dugóhúzózt keresve, és amikor nem talált, egyszerűen hozzácsapta az üveg nyakát az apró mosdókagylóhoz. Piros lé fröccsent a padlóra. – Ez nem különösebben drága üveg. Tudjuk pótolni.

– Nem ez a gond – mondtam.

– Mi a gond, Bianca? – Ő is türelmetlen volt. – Azért hisztizel, mert kiskorúnak látszom? Az arcom talán tizenkilenc, de már nagykorú vágynak négy száz vagy még több éve.

Tudta, hogy nem is erre céloztam. Mielőtt felcsattanhattam volna, Ranulf felnyögött:

– És még mindig a civódás.

– Oké – mondtam. – Oké. Fegyverszünet. – Túl fáradt voltam az egészhez.

Balthazar ugyan úgy festett, mint aki folytatná, de végül ő is anynyiban hagyta. A zsebéből elővette a karkötőmet.

– A fűből szedtem össze – mondta.

– Köszí – feleltem színtelenül. De gyorsan visszacsatoltam a csuklómrá. A pár nappal ezelőtti halálom óta megtudtam, hogy csak egy maroknyi dologhoz kötődtem életemben erősen, amelyek képesek erőt adni, hogy testet öltsek: a korall karkötő és a Lucas zsebében lapuló brossom. Mindkettőt olyan anyagból készítették, amely valaha élt, ez volt bennünk a közös. Ahogy a karkötő növelte az erőmet, éreztem, ahogy a gravitáció vonzani kezd, és már nem kellett erőt kifejtenem, hogy megtartsam az állandó formámat.

Balthazar mélyet sóhajtott, elvett két poharat a mosogató melletti tálcáról, töltött magának és Ranulfnak. Egy pillanat elteltével megszólalt:

– Ihatsz még bort? Vagy akármit?

– Nem tudom – feleltem. – Nem úgy tűnik, hogy szükségem lenne ételre vagy vízre. – Rájöttem, hogy a rágás puszta gondolata is undorít kissé – újabb különbség köztem és az élők világa között.

Jobb dolgok is vannak az evésnél és az ivásnál – szólt közbe Maxie. Egyre erősödött a jelenlétének érzése, mintha valami hideg folt lett volna mellettem, de Balthazar és Ranulf nem észlelték. *Nem vagy kíváncsi, mik lehetnek azok?*

Nem törődtem vele. Csak Lucast láttam, aki nagyon sápadtan és összetörten feküdt a padlón. A karón vékony vércsík látszott, semmi több: annak bizonyítéka, hogy a szíve örökre megszűnt verni. Erőteljes vonásai, amelyek mindig rabul ejtettek – határozott álla,

magas arccsontjai – most sokkal jobban kirajzolódtak, jóképűsége ugyanolyan lenyűgöző volt, mint amilyen természetellenes.

A borospincében berendezett, hevenyészett lakásban éltük le az életünk utolsó heteit, jóformán csak ennyi időt tölthettünk együtt azok nélkül a szabályok nélkül, amelyek folyton távol tartottak bennünket egymástól. Megpróbáltunk spagettit készíteni a rezsón, régi filmeket néztünk DVD-n, és együtt aludtunk az ágyban. Néha nagyon kétségbeejtőnek tűnt a helyzetünk, de most már tudtam, hogy ez volt a legnagyobb közös örömünk. Talán a valaha átélt legnagyobb.

Együtt vagyunk – emlékeztettem magamat. – *Hinned kell benne, hogy amíg így van, meg tudjuk csinálni.* Ez a hit sosem volt fontosabb, mint most, de ilyen törekeny sem volt még soha.

Kocsiajtók csapódását hallottam: úgy látszott, Vicnek sikerült megszabadulnia a rendőrségtől. Ranulf és Balthazar megemelték a poharukat egymásra vagy Vicro. Néhány másodpercen belül kopogtak az ajtón, Balthazar pedig kinyitotta, és beengedte Vicet.

– Azok a fickók nem akarták elhinni a betöréses sztorit – mondta. A küszöbön maradt ahelyett, hogy belépett volna. – A szomszédok előbb hívták őket, mint én, és azt mondták, vad buli zajlik, bár azt nem tudom, mitől látszott bulinak. Megszondáztattak... ó, ember! – Vic megpillantotta Lucast a padlón. – Mit csináltatok, srácok?

– A karó nem árt neki – magyarázta Ranulf. – Amikor eltávolítják, Lucas feléled. Tölthetek egy kis bort?

Vic nemet intett. Csak állt ott pólóban, farmerban, szerencsétlenül és nyomorultan, és bámulta Lucast.

– Nem fog... nem tud...

– Nem fog megtámadni – mondta Balthazar. – Pillanatnyilag nem tud mozogni. És nem húzzuk ki a karót, amíg nem tudjuk megetetni.

Vic zsebre dugta mindkét kezét, és ugyan tudta, hogy Balthazar igazat mond, nem tudta rávenni magát, hogy közelebb jöjjön.

Rájöttem, hogy nem számít, mennyire felzaklattak a történetek, Vicnek százszor rosszabb. Ő volt az egyetlen ember a helyiségben, és annak ellenére, hogy kísértetjárta házban nőtt fel, az Evernight Akadémiára járt, Vic ismeretei a természetfeletről eléggé csekélyek voltak. Vagyis azok voltak egészen ma estig, amikor az egyik legjobb haverja megpróbálta megölni.

Balthazar elővett egy tollat és egy darab papírt a zsebéből, és feljegyzett valamit.

– Vic, ha még egy kis ideig ébren tudsz maradni, el kellene mened erre a címre – szólta. – Ez egy városi hentes. Egy órán belül kinyitnak. A fickóknak van egy kis mellékérdekltségük a vérkereskedelemben. Kápét viszel, ők pedig nem kérdezik, miért van rá szükség.

– Nem hinném, hogy most tudnék aludni – felelte Vic. – Nem vagyok benne száz százalékgig biztos, hogy valaha el tudok még aludni. – Bár viccelni próbált, az utolsó szavaknál elcsuklott a hangja.

Odamentem hozzá a küszöbre, és szorosán megöleltem.

– Köszönöm – súgtam. – Nagyon sokat tettél értünk, mi pedig nem adhatunk cserébe semmit.

– Ne mondj ilyet! – Vic megpaskolta a hátamat. – A barátaim vagytok. Nem tesz semmit.

Azon töprengtem, vajon hogy viszonzhatnánk Vicnek mindazt, amivel tartoztunk neki? Nem csak a pénzt – bár azt is –, hanem a hűséget és a bátorságot? Nem tudtam, vajon bennem megvan-e ez? Mindannyiunknak voltak különleges képességei, de Vic birtokolta a legerősebbet.

Amikor szétváltunk, Vic féloldalas mosollyal így szólt:

– Az összes barátom halott. Valamikor ki kell nyomoznom, hogy van ez. – Az egész helyzet ellenére nevettem egy kicsit.

– Gyere, Vic! – veregette vállon Ranulf. – Én is beszereznék néhány pint vért. És talán később rendbe hozhatjuk a ház előtti pázsitot.

Vic fejcsóválva indult az ajtó felé.

– Kétlem. Ha csak nem töltötted minden idődet a régi szép viking időkben kertépítéssel.

Becsukódott mögöttük az ajtó, és Balthazarral alapvetően kettesben maradtunk. Nehéz volt bármit is mondani. A közénk ereszkedő csend borzasztó volt.

– A vér... az majd kirángatja ebből Lucast – mondtam. – Ugye?

– A vámpírok nem így működnek. Tudhatnád.

– Abbahagynád a kioktatásomat?

– Beszélj te!

A helyzet csak rosszabbodott. Kifejezetten szükségünk volt némi térre kettőnk között egy kis ideig. Újra levettem a karkötőmet, és kioldottam a fizikai világhoz kötő kapcsolatot.

– Vigyázz Lucasra! – mondtam, miközben fakulni kezdtem.

– Nem megy sehová. – Balthazar leült, és nagyot kortyolt a borából.

A szemem előtt elhomályosult a pince, aztán kékesszürke ködbe burkolózott. Ahogy a köd körém zárult, Maxie arcának emlékére koncentráltam, és arra a helyre, ahol először beszélgettünk a halálom után, Vicék házának padlásán. Ahogy elképzeltem – a régi perzsaszőnyeget, a próbababát, a limlomokat –, a hely alakot öltött körülöttem. Ahogy Maxie is. Ott állt a hosszú, hullámzó hálórúhában, amelyben az 1920-as években meghalt, ahogy én is a fehér trikót és a felhőmintás pizsamanacit viseltem, ami életem végén volt rajtam.

– Sajnálom, ami a fiúddal történt – mondta, és mióta beszélgetni kezdtünk, most először hangzott úgy, hogy valóban sajnálja. Maxie különben rideg természete most mintha megenyhült volna. – Gáz így elveszíteni őt.

– Nem vesztettem el. Megtaláljuk a módját.

Maxie felvonta az egyik szemöldökét, és pimasz humora máris visszatért.

– Már mondtam. Vámpírok és lidércek? Nem jó kombó. Nagyon, nagyon rossz kombó. Mi méreg vagyunk a számukra, ők meg nem a barátaink.

– Szeretem Lucast. A halálunk ezen nem változtat.

– A halál mindent megváltoztat. Ennyit sem tanultál mostanra?

– Azon sem változtatott, hogy egyfolytában szónokolsz nekem – vágtam vissza.

Maxie leszegte a fejét, sötétszőke haja az arca köré hullt. Ha lett volna szívverése, elpirult volna.

– Bocsánat. Durva volt ez a pár nap neked. Nem akartam... Csak próbálok elmagyarázni, hogy állnak a dolgok.

Pár durva nap. Meghaltam, rájöttem, hogy kísértet vagyok, láttam, hogy megölik Lucast, aztán vámpírrá változik, levertük a Fekete Kereszt támadását. Ja, hát ez tényleg durvának számít.

– Ebben a szobában játszottatok Vickel, amikor még kiskölyök volt. – Körülnéztem a helyen, amit Vic mutatott, ahol ücsörgött, és meséket olvasott Maxie-nek. – Nem váltál el a világtól, miután meghaltál.

– De igen. Az évszázad nagyobb részében én csak... Megragadtam az itt és az ott között, és nem igazán tudom, hogy mi történt. Néha behatoltam az emberek álmaiba, és rémálmokká változtattam azokat, csak hogy csináljak valamit. Csak hogy bebizonyítsam, tudok hatni a világra.

Hallottam már rosszabbról is, amit lidércek csináltak, talán hasonló okból.

Maxie az ablakpárkányon ült, hosszú, fehér hálóinge mintha világtott volna, ahogy a holdfény átszűrődött a hullámzó ujjakon.

– Amint valószínűleg el tudod képzelni, az emberek általában nem maradtak sokáig ebben a házban. Olyan volt ez nekem, mint egy játék, hogy megtudjam, milyen gyorsan tudom elijeszteni őket. De aztán ideköltöztek Woodsonék, és Vic olyan pici volt. Csak pár éves. Amikor megmutatkoztam előtte, nem ijedt meg. Hosszú ideje először eszembe juttatta, milyen volt, amikor... elfogadnak. Milyen törődni valakivel.

– Akkor megérted – mondtam. – Látod, miért nem adhatom fel a léteimet ebben a világban.

– Vic ember. Él. Az élethez kötődik, és rajta keresztül én is megtapasztalhatom egy kicsit az életet. Nem hiszem, hogy Lucas ezt megtehetné érted.

– Megteszi. Képes rá. Tudom. – De nem tudtam. Nagyon sok minden volt még, amit nem értettem a lidércléttel kapcsolatban.

– Beszélned kell Christopherrel – szólt bátorítólag. – Ő majd megérteti veled.

Emlékeztem Christopherre. Rejtélyes és baljós alakként jelent meg előttem az Evernightban. Gyilkos szándékkal rám támadt, hogy garantált legyen a lidérccé alakulásom. Mégis, amikor megjelent nekem és Lucasnak a nyáron, megmentett minket Charitytól.

Jó szándékú volt vagy gonosz? A lidércek tettei beleillenek egyáltalán bármilyen erkölcsi fogalomba, amelyet megérték? Csak azt tudtam biztosan, hogy Christophernek nagy hatalma van a lidércek között. Most, hogy én is közülük való lettem, biztosan ismét keresztezni fogják egymást az útjaink.

Ideges lettem a gondolattól. Nagy nehezen megkérdeztem:

– Ő egy olyan... vezérlidérc, igaz?

– Senki sem „vezér”. De sokan hallgatunk Christopherre. Nagy ereje van, nagy bölcsessége.

– Hogyan lett ennyire hatalmas? Mert különösen öreg? – A vámpíroknál így működött. – Vagy azért, mert olyan, mint én? – Az én helyzetemre már rájöttem. Mint vámpírok frigyéből született gyermek, képes voltam természetes halál után is kísértetté válni – és ez olyan képességekkel ruházott fel, amelyeket más kísértetek sosem birtokoltak.

– Egyik sem – felelte Maxie. – Nem lidércnek született, mint te. Christopher mindent magától tanult meg. Elképesztő belső ereje van. Kedvelni fogod őt, Bianca. Miért nem jössz most velem?

Nem tehettem. Christophernek talán elképesztő ereje volt, amelyet arra használt, hogy megmentsem – de rám is támadott. A lidércek világa idegen és rémisztő maradt számomra. Fogalmam sem volt, hogyan kötődik az erőm azokhoz a hideg, bosszúszomjas teremtményekhez, akikkel az Evernight Akadémián találkoztam. Talán örültség volt, hogy még mindig féltém a kísértetektől, miközben magam is az voltam, de a gondolat, hogy csatlakozzam hozzájuk, mélységesen megrémített. De amitől még jobban féltém: elmenni az ő világukba olyan volt számomra, mintha az életet adtam volna fel.

– Nem lehet – suttoztam. Maxie-nek leesett az álla, de nem vitatkozott.

Elhúzódtam a szobától, a lánytól, és újból elvesztem a kékes ködben, amelyet az agyam teremtett a szintiszta semmiből. Lucas betöltötte a gondolataimat, és visszatértem mellé.

Amikor testet öltöttem a borospincében, azonnal megértettem, hogy Balthazar számára több idő telt el, mint számomra. Kivégezte az üveg bort, és a szoba másik oldalán hevert az ágyunkon.

Lucas pontosan úgy feküdt ott, ahogy összeesett. Holttestének látványa ismét mellbe vágott, és minden erőmet igénybe vette, hogy ne fakuljak ki újra, csak hogy ne kelljen elviselni a veszteséget még egy ideig. Ennél jobbat érdemelt. Úgy döntöttem, mindegy, milyen nehéz elviselni, mellette maradok.

Balthazar riadtan vette észre, hogy ott vagyok, de nem szólt semmit.

Nem akartam többet veszekedni vele. Nagyon szomorú voltam, és nagyon fáradt. Inkább megkérdeztem:

– Tehetünk érte valamit?

– Nem. – Balthazar felült. Göndör haja összekócolódott, és rájöttem, hogy aludt. Kétségtelenül kimerült. Neki sem voltak kifejezetten szuper napjai. – A gyilkolásvágy... erős, Bianca. Elsőprő lehet. A vámpírok, akiket te ismersz, uralják ezt a vágyat, de ők vannak kisebbségben.

– Úgy érted, hogy a legtöbben úgy végzik, mint... mint Charity.

Röviden behunyta a szemét a húga nevének említésére.

– Nem. Charity és az övéi különleges esetek. Van erejük élni, de elvesztették a kapcsolatot azzal, hogy mit jelent embernek lenni. Ők a legveszélyesebbek. És szerencsére a legritkábbak.

– Akkor mi történik a többiekkel?

Balthazar megdörzsölte a halántékát. Ha a vámpíroknak lehetett fejfájásuk, akkor neki volt.

– Önpusztítóak lesznek – felelte halkán. – Elfogja őket a Fekete Kereszt, vagy olyan emberek, akik elég horrorfilmet láttak ahhoz, hogy értsék a dolgot. Vagy végeznek magukkal. Tüzet raknak és belesétálnak. Inkább, mint hogy tovább elviseljék a gyilkos dühöt.

Azt akartam mondani, hogy kizárt dolog, hogy Lucas ilyet tegyen, de nem voltam rá képes. Nem, egy vadász nem képes könnyedén elintézni. De amennyire gyűlölte a vámpírtermészetét, és máris a lelkén száradt, hogy megpróbálta megölni az anyját és az egyik

legjobb barátját – nagyon is lehetséges volt, hogy Lucas véget vetne a létezésének. Ezt látná helyesnek, mint az egyetlen módját annak, hogy az emberek biztonságban legyenek tőle.

– Az éhség némelyünkben erősebb, mint másokban – folytatta Balthazar. – Ahogy én éhezem néha a vérre... az semmi ahhoz képest, amit némelyeknek ki kell állniuk. Akik elpusztítják magukat, mindig nagy éhséggel küzdenek. Megőrjíti őket, kifordítja magából az elméjüket.

Találkozott a pillantásunk, mintha azt kérdezte volna, folytassa-e. De tudtam, hogy szükségem van arra, amit mondani fog.

Balthazar megértően folytatta:

– Úgy látszik, Lucas az éhes fajtából való.

– Semmit sem tehetünk érte? – kérdeztem. – Amivel könnyebbé tehetnénk?

Balthazar lassan felkelt az ágyról, és bizonytalan arckifejezéssel elindult felém.

– Nem hiszem, hogy könnyebbé tudnánk tenni, de van egy hely, ahol távol tarthatjuk a legtöbb embertől és a Fekete Keresztől is. Ahol meg tudná tanulni, hogyan kezelje azt, amivé lett.

Felvidultam, míg rá nem jöttem, miről beszél Balthazar. Vagy mégsem jöttem rá? *Arra* biztosan nem gondolhat.

– Hol?

Balthazar beigazolta a legszörnyűbb gyanúmat:

– El kell vinnünk Lucast az Evernightba.

Negyedik fejezet

– EL KELL VINNÜNK LUCAST AZ EVERNIGHTBA? – ismételtem.

– Te megőrültél? Balthazar, gondolj bele! Lucas a Fekete Kereszt tagja volt. Nekik kémkedett az Evernightban. Bethany igazgató nő gyűlöli. Mindenki gyűlöli. Nyomban megölik.

– Nem fogják. Nem tehetik – erősködött Balthazar. – Bármely vámpír elmehet az Evernightba, és kérhet menedéket. Nem számít, ki az, vagy mit tett, Bethany igazgató nőnek be kell fogadnia.

– De ez az igazgató nő szabálya, nem? Megszegheti, amikor csak akarja.

Balthazar szája felfelé görbült, ami már-már egy mosolyra emlékeztetett ezen a sötét napon.

– Bethany igazgató nő nem szegi meg a szabályokat. Tudhatnád. Emlékezz vissza, Charity is beengedte.

Igaz, és Bethany igazgató nő meg Charity hevesen utálták egymást. De nem voltam meggyőzve. Lucas vámpírvadász volt, ez

biztosan rosszabb, mint akármilyen vámpírnak lenni, mindegy, milyen veszélyes.

A vonakodásom egy része ennél is önzőbb volt. Visszamenni az Evernight Akadémiára azt jelentette, hogy visszatérek a szüleimhez. Egyrészt annyira szerettem volna viszontlátni őket, hogy már fájt. Másrészt tudtam, hogy mindig is elutasították a lidérceket és féltek tőlük. Ha engem is elutasítanak – ahogy Kate tette Lucasszal –, azt nem tudtam volna elviselni.

Lépteket hallottam odakintről a betonlépcsőn, és az ajtóhoz mentem, hogy beengedjem Vicet és Ranulfot, akik nagy zacskót cipeltek, gyaníthatóan tele tehénnvérrel. Vic ezúttal bejött, de nem mozdult az ajtótól néhány lépésnél távolabbra. Amikor rajtakapott, hogy nézem, a kezembe adta a táskát, aztán kihalászott belőle egy üveg Mountain Dew-t.

– Gondolom, kint kéne maradnom az udvaron egy ideig – szólt idegesen a padlón heverő Lucasra pillantva. – Míg meg nem nyugtatjátok Lucast.

– Jó ötlet. – A lehajtható asztalra tettem a bevásárlószatyrot.
– Kösz még egyszer, Vic.

– Csak adjatok egy-két napot, mielőtt újra megtámadnak. Az elegendő köszönet.

Balthazar és Ranulf kivettek egy-egy adag vért a zacskóból. Kis műanyag tartályokban volt, mint amiben az elvitelre kért levest adják a kifőzdében. A fiúk kinyitották a csomagokat, és ittak, miközben Lucas a padlón feküdt. Először önzőségnek hittem, de gyorsan rájöttem, mit csinálnak: vissza akarják nyerni az erejüket. Ha Lucas olyan kegyetlen hangulatban ébred fel, mint amiben Balthazar le-szúrta, szükségük lesz rá.

Fogtam pár csomagot és betettem a mikróba. A vérnek mindig jobb íze van emberi testhőmérsékleten. Amikor felmelegedtek, a barátaimra néztem. Ranulf végzett, épp felfordította a tartályt, hogy kipréselje az utolsó cseppeket is, Balthazar szája sötétvörös volt. A vér olyan finom volt. Rájöttem, hogy hiányzik, talán mindennél jobban, ami az életből hiányzott.

A fiúk felkészültek. Én Lucas mellé térdeltem, a kezem ügyébe tettem a vért. Lassan a karó meredező végére fontam az ujjaimat. A szálkák szúrták a tenyeremet, és elképzeltem, milyen fájdalmat érezhetett Lucas, mielőtt elájult.

– Háromig számolok – szóltam. – Egy... kettő...

Kirántottam a karót. Nedves, undorító hangot adott. Lucas meg-rándult, a szeme tágra nyílt. Levegőt vett, tudatosan a levegőbe szagolt. Tudtam, hogy megérezte a vér illatát.

– Igyál! – suttogtam. – Igyál!

Lucas az egyik tartály után kapott. Egy pillanat alatt benyelte a vért, nagy kortyokban ivott, az ádámcsutkája fel-le ugrált a torkán. Másodperceken belül kiürítette az elsőt, a padlóra dobta, és a másod-ik után nyúlt. Azt még gyorsabban végezte ki. Elképedve figyeltem.

Amikor végzett, vadul körülnézett, Ranulf pedig odahajított neki egy újabbat a táskából. Ezt ugyan nem melegítettem meg, de ugyanolyan gyorsan megitta. Amikor zörögve a padlóra hullott, Lucas már nem kért újabbat – de a nyelvével összegyűjtötte a szájá-ban a maradék cseppeket, aztán a szájához emelte vérfoltos ujjait, és leszopogatta az utolsó cseppig.

– Jobb már? – kérdeztem.

– Bianca. – Lucas felém fordult. A teste még mindig megfeszült, de az arckifejezése már nem volt olyan vadállati, már a saját arca volt. – Nem hallucináltam. Tényleg itt vagy.

– Tényleg. Hogy érzed magad?

Válasz helyett durván magához húzott. Az ölelés nagyon erős volt, de emberi érzelem volt, és hálás voltam érte. A hajamba túrt, ami biztosan többé-kevésbé valódinak érződött számára. Nagyon erősen jelen voltam abban a pillanatban.

Ismét megkérdeztem:

– Hogy érzed magad?

– Jobban – felelte vontatottan. – Eddig csak arra tudtam gondolni... nem, nem tudtam gondolkodni. Csak az az... éhség volt.

– Most már jól vagy.

– Amíg itt vagy velem. – A hangja feszült volt, és rájöttem, hogy még mindig zavarja valami. Nem a vérszomj volt az egyetlen gondja. Elhúzódott tőlem, és szorosan fogva a kezemet, felnézett Balthazarra és Ranulfra. – Titeket sem álmodtalak.

– Isten hozott a halálban! – üdvözölte Ranulf vidáman. – Nem olyan rossz, ha megérted a csínját-bínját.

– Kösz, haver. – Lucas csak biccentett Balthazarnak. Nyilván emlékezett a beszélgetésükre. De aztán megdermedt, és eltorzult az arca, mint aki rosszul van. Azt hittem, túl gyorsan itta meg a vért, de aztán azt suttogta:

– Anya. Vic. Rájuk támadtam... meg akartam...

– Mindenki jól van. Nem bántottál senkit. – A kezére fontam az ujjaimat.

– Megtehettem volna. Akartam. – Volt valami a pillantásában, ami azt súgta, *akartam* helyett majdnem azt mondta *akarom*.

– Anya soha többé nem áll szóba velem.

Balthazar karba tette a kezét.

– Tényleg újra beszélni akarsz velem azok után, ahogy neked esett?

– Ez nem így működik – mondtam. Attól még, hogy milyen ke-servesen váltam el az én szüleimtől, mindennap látni akartam őket. Amikor Lucasszal találkozott a pillantásom, láttam, hogy ugyanígy érez. Megértette Kate elutasítását és az új lényével szembeni bizal-matlanságot. Ő is ezt érezte.

Ranulf segítőkészen előrelépett, mint mindig.

– Vic sem neheztel rád. Odakint issza a Moutain Dew-ját, és örülni fog, hogy önmagadként láthat viszont.

Lucas a fejét rázta.

– Nem akarhat velem lógni azok után, hogy a torkának ugrottam.

– Az hiszem, valamiképp... elsodorták a nap eseményei, de nem fog magadra hagyni – felelte Ranulf.

– Egyikünk sem fog. – Meg akartam ölelni, de tartózkodó ma-radt, befelé összpontosított. Amikor Balthazarra néztem, ő kissé megrázta a fejét, figyelmeztetésül, hogy ne erőltessem. Az önura-lom, amit visszaszerzett, ideiglenes volt, és ezt mindannyian tudtuk.

– Srácok, magunkra hagynátok pár percre? – kérdezte Lucas fél kézzel sötétarany hajába túrva, amely Balthazarénál is kócosabb volt. – Örülök, hogy látlak, meg minden, de Biancával beszélünk kell.

– Persze – bökte meg Balthazar Ranulfot. – Gyere! Segítünk Vicnek rendet rakni.

Miután becsukódott mögöttük az ajtó, Lucasszal egymásra néz-tünk, és a szomorúság úgy vágott mellbe, hogy szinte fájt. Azon kaptam magam, hogy visszagondolok pár évvel ezelőltre, amikor megtudtam, hogy Lucas a Fekete Kereszt vadásza. Amikor megsző-kött az Evernightből, egy ólomüveg ablaktáblán át néztük egymást, és nem hittük, hogy valaha is együtt lehetünk még. Olyan tökéle-tesen láttam magam előtt az üveg minden árnyalatát, mintha ott lenne közöttünk.

– Milyen érzés volt? – kérdeztem. – Halottnak lenni.

– Semmire sem emlékszem. – Lucas a lehajtható asztal lábának dőlt, és átadta magát a kimerültségnek, ami az újraéledését követte. Képtelesnek lévén összeszedni annyi akaraterőt, hogy megmozduljunk, a padlón maradtunk. – Csak most, amikor Balthazar leszűrt... de furá ilyet mondani, mindegy. Szóval az után álmodtam. Azt hiszem, Charityt láttam, ahogy üldöz minket. – Kurtán felnevetett, keserűen, és a menyegyzetre pillantott. – Ő az utolsó, akit rémálmaimban látni akarok.

Megborzongtam. Charity ártatlannak látszott a fiatal arcával és a koszos lelenckülsejével, de minden volt, csak ártatlan nem. Nekem is örökké rémálmaim lennének tőle, gondoltam, ha még tudnék álmodni. Ebben még nem voltam biztos.

– Neked milyen volt? – kérdezte ismét rám figyelve. – Rögtön kísértet lettél, vagy eltelt egy kis idő? Jó lenne azt hinni, hogy kaptál egy kis betekintést a mennyországba.

– Semmi betekintés. – Összefontam a karomat a térdemen, és rátettem az államra. – Azt hiszem, nagyjából rögtön kísértet lettem, de beletelt egy kis időbe, míg rájöttem, mi történt. Először csak lebegtem ki-be.

– Gondolod, hogy a vámpíroknak is van túlvilág? Ők is... mi is mind a pokolra kerülünk, ha van pokol?

– Ne mondj ilyet!

– A szenteltvíz megéget. Soha többé nem tehetem a lábamat megszentelt földre – felelte Lucas. – Isten elég világosan kinyilvánította, kinek az oldalán áll, nem gondolod?

A tenyerembe fogtam az arcát.

– Tudom, hogy utálsz ezt, de van merre elindulni, és élvezni az eljövendő éveket. Gondolj bele: halhatatlanok vagyunk. Egyszer elvesztettük egymást, de legalább többé soha nem kell megtörténnie.

Lucas elhúzódott tőlem, megtörve a kapcsolatot. Lassan talpra állt. Néhány lépésnyire eltávolodott tőlem a borospincében rögtönzött lakásunkban, és úgy tanulmányozta a környezetünket, mintha most látná először: a rezsót, a felfújható matracot az ágykeretben, a kartonpapír szekrényt a holmijainkkal. Előfordult az elmúlt néhány hétben, hogy úgy gondoltam, ez a világ legtökéletesebb, legromantikusabb helye. Most vacaknak és aprónak látszott, a szépsége a kettőnk utolsó, közös látomása volt.

Lucas megszólalt:

– Bianca, nem tudom, hogy végig tudom-e csinálni.

– Képes vagy rá.

– Azért mondd, mert el akarod hinni. Nem azért, mert elhiszed.

– Feladod anélkül, hogy megpróbálnád.

Lucas meggyötört tekintettel felém fordult.

– Meg fogom próbálni. Jézusom, Bianca, azt hiszed, nem próbálom meg teérted? Bármennyire gyűlölöm az egészséget, ezt az éhséget magamban, ezt a hideg, undorító, *halott* érzést, ha ez azt jelenti, hogy veled lehetek, megpróbálom.

– Sikerülni fog. Megtanulod, hogyan kezeld az éhséget. Megígérem.

– Mégis hogyan sikerülhetne? – A padlón heverő üres vértartályokra mutatott. – Mennyi ez, másfél liter vér? Pillanatnyilag annyit tudok tenni, hogy nem tépem szét azt a szatyrot, és iszom meg a maradékot azonnal. Már ha csak Virc gondolkodok odakint, az már nem Vircről szól, hanem arról, hogy él, és van vére, amit megihatok. Még pár perc...

– Van még vér. Igyál, amennyire szükséged van. Tudunk még szerezni. – De ez színtisztán csak ideiglenes megoldás volt, ezt pedig mindketten tudtuk.

Lucasnak remény kellett, és csak egyetlen javaslat volt, ami reményt adhatott nekünk. Félretettem a saját kifogásaimat és félelmeimet a

szüleimmel kapcsolatban, ugyanis Balthazar terve volt a leghaszálhatóbb.

– Két hét múlva kezdődik a félév – mondtam. – Az Evernightban. Visszámész oda.

Lucas egy pillanatra rám meredt, aztán az egyik állványhoz csapta a fejét, hogy az üvegek csörömpöltek.

– Nagyszerű. Már hallucinálok is. Félúton az örületbe.

– Nem hallucinálsz. Beiratkozol az Evernight Akadémiára diákként, ezúttal vámpír diákként, és ők gondodat fogják viselni.

– Gondomat viselni? Bianca, amikor legutóbb ott jártam, azokkal a fickókkal mentem oda, akik felégették azt a helyet.

Emlékeztem, mit mondott Balthazar, és belekapaszkodtam a ténybe.

– Most vámpír vagy. Ha menedéket kérsz, Bethany igazgatónőnek be kell fogadnia. Talán nem lesznek éppen barátságosak veled, de lesz hol laknod, és rengeteg vér, meg jó tanácsok, hogy kezeld az éhségedet. Hetekig vagy hónapokig, amíg csak szükséges.

– Vagy évekig – szólt Lucas. – Balthazar évek óta visszajár.

Balthazar más okból járt az Evernight Akadémiára, olyan okokból, amelyek az iskola igazi küldetését jelentették: segíteni a fiatalnak látszó vámpíroknak, hogy embernek látszanak, és naprakészek legyenek a modern világból. De ezt nem akartam megosztani Lucasszal. A legkevésbé arra volt kíváncsi, hogy a többi vámpír milyen jól boldogul.

– Egyébként pedig – tette hozzá – nem számít, mennyire gyűlölnek. Nem megyünk az Evernight Akadémiára, mert neked ott veszélyes.

– Nekem? – Alig volt egy pillanatom, hogy ezt mérleljelem, de Lucasnak igaza volt. A tavalyi eseményekből tudtuk, hogy Bethany igazgatónő már nem pusztán az Evernight igazgatója. Arra is használta az iskolát, hogy megtalálja – és talán foglyul ejtsen – olyan

kísérteteket, amilyen én is vagyok. Rejtély maradt, hogy *miért* csinálta, de hogy gyűlölte a lidérceket, az kétségtelen volt. Bármire készült, az nem lett volna jó nekünk.

Lucas, látva, hogy a felismerés kiül az arcomra, bólintott. Az arca valóban elkomorodott.

– Máris nagyon elcsesztem a dolgot azzal, hogy meghaltál – mondta. – Kizárt, hogy visszamenjek oda, ahol ez a helyzet csak még rosszabbá válhat.

De mi mást tehetnénk? Bátornak kellett lennem.

– Kitalálunk valamit.

– Ne kérd, hogy nélküled menjek oda! Azt nem tudnám elviselni – mondta egyszerűen, mintha nyilvánvaló volna, hogy ha elválasztják tőlem, az a vékonyka kötelék, amely még tartja benne a lelket, elpattanna.

– Elmész az Evernight Akadémiára, én pedig veled megyek.

– Nem, Bianca. Túl veszélyes.

– De igen, Lucas. – Mindig meg akart védeni minden kockázattól, de itt volt az ideje, hogy a fejünkhöz kapjunk. – Sokkal veszélyesebb, mint vámpírként a Fekete Keresztben? Azt is végigcsináltam, és ezt is végigcsinálom. Amúgy vannak olyan lidércek, akiknek sikerül jelen lenniük az Evernightban anélkül, hogy Bethany igazgatónő elpusztítaná őket. Egyikük Maxie. Meg lehet csinálni. Legalább tudom, hogy óvatosnak kell lennem.

Lucas nem volt meggyőzve.

– Mást is csinálhatunk. Zárjatok be valahova, míg...

– Míg már nem akarsz vért? – Halkan beszéltem, hogy enyhítsem a szavaim hatását. – Ez nem fog megtörténni. És nem foglak rabként valami pincében tartani valahol. Mondom, hogy meg tudjuk csinálni. Meg tudjuk csinálni, mert muszáj.

– Nekem ez nem tetszik.

– Nekem sem, de minden rendben lesz. Ott lesz támogatás, vérkészet, más vámpírok, akik segíthetnek megtanulni, hogyan kezeljed ezt. Ranulf és Balthazar is veled mennek – ígértem. – És Vic is visszamegy, emlékszel?

Sötétzöld szeme kitérült, és tudtam, hogy Vic nem vigasz számá-
ra, nem barát. Hanem préda.

Sietve hozzátettem:

– Képes leszel Vic közelében lenni, ha mások segítenek. Végül könnyűnek fog tűnni.

Lucas a padlóra meredt, és utáltam magam, amiért olyan fecsegő és laza vagyok. Talán megtanulja elviselni, de könnyű sosem lesz. Egyikünknek sem segített, hogy úgy tettem, mintha az lehetne.

Eszembe jutott, mit mondott Balthazar arról, hogy egyes vámpírok inkább a tüzet választják, mint hogy tovább folytassák. Lucas a legtöbbünkénél jobban tudta, hogyan lehet elpusztítani egy vámpír testét.

– Oké. Nem lesz könnyű – mondtam. – Sosem volt az. De ez soha nem választhatott el minket egymástól.

Kitárta a karját, és én odafutottam hozzá. Az ölelése kissé hűvösebb volt, de még mindig Lucas ölelése volt, még mindig ott voltunk egymásnak mi ketten.

Lucas a hajamba suttozta:

– Csak álmomban foglak látni?

– Amíg nálad van a brossom, találkozhatunk.

Homlokráncolva kivette a brosst a farzsebéből. A díszesen faragott Withby-virágot az első randinkon kaptam tőle. Magával vitte, amikor harcba indult meghalni, ez volt az egyetlen tárgy, ami miatt elérhettem őt.

– Miért a bross?

– Mert a tárgyak, amelyekhez a lidércek életükben erősen kötődtek, a jelentőségteljes dolgok, mint ez a bross vagy a karkötőm vagy a régi szobám ablaka alatti vízköpő szörny... Hát, használni tudom ezeket az utazáshoz. Olyanok, mint a megállók a metróban. Eljuthatok hozzájuk, egyszerűen csak feltűnhetek ott, bárhol legyenek. A korall karkötő és a bross különösen erős, mert olyan anyagból készült, amelyek egykor élőlények voltak. – A brossra zártam az ujjait. – Így amíg ez nálad van, mindig képes leszek megtalálni téged. Látod, így megbizonyosodhatsz róla, hogy biztonságban vagyok.

– Evernight – szólta. – Rendben. – Látszott rajta, hogy inkább beletörődött, mint sem meggyőződésből egyezett bele. Sokkal jobban féltett engem, mint saját magát. De tényleg nem tudtunk máshová fordulni.

Újból megöleltük egymást, ezúttal sokkal szorosabban. Nagyon akartam hinni benne, hogy Lucas talált valami okot, hogy reménykedjem. Még miközben ölelkeztünk, akkor is tudtam, hogy a hátam mögött a vért figyel.

Afterlife

az életen is túl

Biancát és Lucast várja a végzete...

Ők ketten mindig úgy hitték, mindent kibírnak, hogy együtt lehessenek. Amikor a sors fintoraként nemcsak Bianca változik lidérccé, hanem Lucas is vámpírrá – épp olyan teremtménnyé, amelyet egész életében üldözött –, megfordul velük a világ. Lucas erős gyilkos ösztöne által hajtva az egyetlen helyhez fordul, amely segíthet: az Evernight Akadémiához. Bianca eltökélten mellette marad. De az Evernight vámpír vezetője háborút indít a lidércek ellen, így Bianca korábbi otthona a legveszélyesebb helyé válik számára, annak ellenére, hogy kísérteties átalakulása új erőkkel ruházta fel. Csata dül a lidércek és a vámpírok között, Bianca és Lucas pedig iszonyatos igazsággal néznek szembe. Minden akadályt legyőztek, amelyet az élet kettőjük elé állított, de vajon elég erős a szerelmük, hogy túléljék az élet *utáni* kihívásokat?

Minden rendben lesz, Lucas – gondoltam, akarva, hogy meghalljon engem a világ és a másvilág közötti szakadékban. Nem azért kelt épp át a szakadékban, hogy visszatérjen hozzám? Így talán elég közel voltunk, hogy meghalljon. – Meghaltunk, de még együtt lehetünk. Semmi más nem számít. Erősebbek vagyunk a halálnál. Most már semmi más nem állhat közénk. Te és én sosem válunk el többé.

CLAUDIA GRAY a chicagói Amy Vincent tróli álneve. Ő a New York Times bestseller Evernight sorozat szerzője. Dolgozott ügyvédként, újságíróként, lemezlovasként és nagyon szegény pincérnőként. Élethosszig tartó érdeklődése a régi házak, a klasszikus mozifilmek, antikvitások és a történelem iránt mind szerepet játszott az Evernight világának megalkotásában. Látogasd meg weboldalát a www.claudiagrays.com címen.

Így kezdődött...

Örökjé — Nézz az égre! — Homokóra

„Egyszer kézbe vettem az Evernightot, és képtelen voltam letenni. Alig várom a folytatását!”
— L. J. Smith, a New York Times bestsellerlistás Vámpírnaplók szerzője.

2 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

felpörget